

EN SIMONET

L'amo en Simonet de Son Pons festetjava na Joana de Binigaus.

A Son Pons hi havia una mula blanca, sa més fantasiosa des terme. Després d'haver llaurat tot lo sant dia, es vespres la lligaven en es molí, i mentre sopaven i resaven el rosari, (Déu no els tengui en vanaglòria), a hora d'anar as llit, sa mula havia mòlt més de mitja quartera.

Per anar a festetjar, per ser-hi més prest, un vespre en Simonet s'eixancà dalt sa mula.

I al mateix temps se posà a ses anques un bulto, un cos, que no era cos ni bulto, perquè si en Simonet se girava darrere no veia a ningú; però veia que sa mula blanca duia molt de viatge, que tan just, ella tan forta i aspriva, podia fer upa, i cada pèl li feia sa seva gota. Vol dir que en Simonet, per ser-hi més prest, empassolà mitja vetlada pes camí.

I açò un vespre i un altre...

I an en Simó li agafà por i, per curar-se-la, resolgué casar-se *quant antes*.

Ja casats es novís s'establiren a Sant Augustí. I sa por els pigà darrere.

Quan manco ho esperaven sentien a s'entrada de sa porxada una veueta riallera que els escometia:

—Bon dia, com va la vida...?

Miraven pertot, sortien en es pati i no veien ningú.

I açò succeí principalment en dies senyalats, a hores de gaubança, mentre dinaven.

L'amo i sa madona, no podent dur-la més, a sa por, anaren a consultar es cas amb un adobant, aquest els féu posar un ralet de plata dins un carbassot, i que el deixassin davall sa porxada, dient-los lo que havien de respondre en sentir s'escomesa riallera.

I cert que es primer diumenge, quan se posaven a taula per dinar, sentiren en es portal de sa porxada en to de nyefa s'escomesa de sa por:

—Bon dia, com va la vida...?

—Bon dia que Déu mos do. Entrau i dinareu amb noltros; i sigueu ben arribats.

De cop, es carbassot se posà a pigar per ses parets, i d'una banda i de s'altra, i com si arruixàs gent cap an es pati, fins que es va fer benes.

I mai més sentiren es "bon dia", s'escomesa riallera; i sa por va estar acabada.